

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: JUDr. T. G., Ph.D.
bytem X
zastoupen JUDr. Marek Pour, advokát
sídlem Bartošova 1729/9, 750 02 Přerov
proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. JMK 106440/2023, sp. zn. S-JMK 175217/2022/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 11. 2022, č. j. ODSČ-36902/22-30, sp. zn. ODSČ-36902/22-JAN/V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o přestupku“), a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Fiat, RZ: X., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle zjištěného skutkového stavu věci bylo Městskou policií Brno zjištěno porušení pravidel silničního provozu shora uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, dne 7. 6. 2022 v 11:42 hod. na pozemní komunikaci ulice J. v Brně v blízkosti budovy čp. 3. Tehdy řidič vozidla, který není znám, nerespektoval dopravní značkou stanovený zákaz stání v době blokového čištění.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci dle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a zároveň § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul obsah správního spisu a průběh řízení o přestupku. Poté přezkoumal zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým odvolacím námitkám.
5. Žalovaný konstatoval, že skutečnost, že se předmětné vozidlo nacházelo na daném místě v čase spáchání přestupku, prokazatelně vyplývá z obsahu správního spisu. Naopak skutečnost, jestli se zákazová značka nacházela na ulici J. i po 13:00 hod., nemá vliv na zjištěný skutkový stav věci. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení přestupku, ze kterého nevyplývá, že by osoba řidiče byla po zjištění přestupku známa. Byly tudíž splněny nezbytné podmínky pro to, aby správní orgán I. stupně zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu.
6. K namítanému nezákonnému provedení dokazování mimo ústní jednání pak žalovaný uvedl, že správní orgán nemá povinnost konat ústní jednání vždy, ale pouze při splnění podmínek dle § 80 odst. 2 přestupkového zákona. Ty v případě žalobce splněny nebyly. Správní orgán I. stupně prováděl jen listinné důkazy, které lze provádět i mimo ústní jednání, o čemž byl žalobce vyrozuměn.
7. Pokud žalobce dále namítal, že mu nebyla oznámena změna oprávněné úřední osoby, proti níž zamýšlel uplatnit námitku podjatosti, žalovaný uvedl, že se žalobce mohl seznámit s obsahem správního spisu nejen při dokazování mimo ústní jednání, o němž byl řádně a včas vyrozuměn, ale i v průběhu celého řízení. Právě tak žalovaný neshledal pochybení prvostupňového orgánu ani v tom, že ve svém rozhodnutí neuvedl slovy doložku „*vypraveno dne*“. Informace, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, je uvedena na doručence a je též vyražena na rozhodnutí založeném ve spisu.
8. Poukazoval-li pak žalobce na to, že dopravní značka byla na daném místě umístěna protiprávně, neboť nebylo vydáno podkladové opatření obecné povahy (dále jen

„opatření“ či „OOP“), žalovaný zdůraznil, že dopravní značka je dle judikatury správních soudů OOP, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tak správním aktem, jemuž svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou až do okamžiku, kdy příslušný orgán vysloví její nezákonnost.

9. K námitce, že je rozhodnutí o přestupku nezákonné pro nesprávnou právní kvalifikaci, neboť byla správnímu orgánu známa totožnost řidiče, žalovaný sdělil, že řízení o přestupku řidiče lze vést jen tehdy, má-li správní orgán alespoň indicie o osobě řidiče. Žalobci byla dána možnost řidiče identifikovat, avšak této příležitosti nevyužil. Konečně žalovaný zdůraznil, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla není třeba zkoumat materiální stránku přestupku neznámého řidiče. Pro založení odpovědnosti za tento přestupek podle judikatury plně postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.
10. Jelikož žalovaný neshledal odvolací námitky důvodnými, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku v celém rozsahu potvrdil.

III. Žaloba

11. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), jelikož jej žalovaný nevyzval k seznámení s podklady rozhodnutí. Součástí odvolacího správního spisu přitom bylo i obsáhlé stanovisko k odvolání, které zahrnovalo též argumenty neobsažené v rozhodnutí o přestupku. Takový postup žalovaného odporuje judikatuře Ústavního soudu.
12. Žalovaný se nijak nevypořádal s tím, že OOP, kterým mělo být umístěno přechodné dopravní značení v době blokového čištění, vůbec neexistovalo (tj. nebylo publikováno na úřední desce). V reakci na odvolací námitku se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval pouze zákonností případného OOP. Žalobce však nenamítal nezákonnost opatření, nýbrž to, že dané OOP neexistuje (tj. nebylo vydáno). OOP není součástí správního spisu a je na žalovaném jako správním orgánu, aby jeho existenci prokázal.
13. Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy žalobce. Jím předložené návrhy nejsou součástí správního spisu, přičemž pokud žalobce chtěl prvostupňovému orgánu pořízený zvukový záznam přehrát na ústním jednání a podrobně okomentovat pořízené fotografie, nebylo mu to v důsledku zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání umožněno. Za závažnou formální a procesní vadu pak žalobce spatřuje rovněž to, že prvostupňové rozhodnutí v rozporu s § 71 odst. 2 písm. e) s. ř. neobsahuje datum vypravení slovy „*vypraveno dne*“.
14. Dále žalobce namítal, že byl nenařízením ústního jednání zkrácen na svém právu na obhajobu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“). Žalobce svou žádost o nařízení ústního jednání doručil správnímu orgánu I. stupně ještě před konáním dokazování mimo ústní jednání. Ten však i přesto provedl dokazování mimo ústní jednání a až následně žalobcovu žádost zamítl. Z protokolu pořízeném při dokazování mimo ústní jednání navíc není patrné, jaké závěry z provedeného dokazování vyplynuly.
15. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla pak nemohla být naplněna, neboť žalobce osobu řidiče identifikoval telefonickým hovorem na linku Městské policie Brno, jež je správním orgánem. Žalobce v rámci odvolání uvedl skutečnosti relevantní

z hlediska naplnění materiální stránky přestupku, s čímž se žalovaný nevypořádal. Pravdivé potom není ani tvrzení, že jsou ve správním spise založeny záznamy o veškerých změnách a pověřeních oprávněných úředních osob.

16. Pro shora uvedené důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný považuje podanou žalobu za nedůvodnou. V reakci na žalobní námítky zdůraznil, že v předkládacím stanovisku správní orgán I. stupně pouze konstatoval včasnost a přípustnost odvolání a důvody, proč nevyužil autoremedury. Správní spis nebyl doplněn o žádné podklady, a tudíž nebylo nutné žalobce vyzývat postupem podle § 36 odst. 3 s. ř.
18. Žalovaný trvá na svém právním názoru, že i na OOP se vztahuje presumpce správnosti, jakož i na tom, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, se prokazatelně nacházelo v místě a čase spáchání přestupku. Vytisknuté fotografie jsou dostatečné kvality a provedené dokazování vedlo ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností. Žalovaný pak i nadále nespatřuje v absenci doložky „vypraveno dne“ na zaslaném rozhodnutí vadu vedoucí k jeho zrušení. Jelikož odvolání proti usnesení o zamítnutí nařízení ústního jednání nemá odkladný účinek, mohl prvostupňový orgán rozhodnout o přestupku provozovatele vozidla.
19. Ve zbytku pak žalovaný odkázal na vypořádání odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí. Poněvadž žalobce nebyl v přestupkovém řízení zkrácen na svých právech, žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

V. Replika žalobce

20. V replice žalobce především upozornil na to, že OOP, které by na pozemní komunikaci ulice J. čp. 3 dne 7. 6. 2022 zakazovalo zastavení či stání, neexistuje.
21. Žalobce totiž požádal dne 29. 11. 2023 správní orgán I. stupně (Magistrát města Brna) o sdělení informace, zda vydal OOP, kterým by bylo rozhodnuto o umístění jakýchkoliv přechodných dopravních značek na den 7. 6. 2022 na ulici J. v městské části Brno-střed. Z poskytnuté odpovědi vyplynulo, že žádné takové opatření vydáno nebylo. V roce 2022 vydal prvostupňový orgán jen dvě OOP, přičemž obě se vztahovala na zcela jinou část ulice a žádné nebylo vydáno za účelem blokového čištění, příp. jiné údržby komunikace. Poněvadž k umístění přechodného dopravního značení může dojít jen na základě vydaného OOP, bylo značení v místě přestupku instalováno v rozporu se zákonem.
22. Závěr žalovaného, že u objektivní přestupkové odpovědnosti nemusí být naplněna materiální stránka přestupku, je zjevně nesprávný, neboť objektivní odpovědnost nevylučuje posouzení materiálního znaku. Též pokud žalovaný uvedl, že nenastal zákonný důvod pro nařízení ústního jednání, interpretoval § 80 odst. 2 přestupkového zákona extenzivně. V řízení o obvinění podle čl. 6 EÚLP není obviněný povinen prokazovat, že nařízení ústního jednání je nutné k uplatnění jeho práv, ale naopak důkazní břemeno zde tíží správní orgán.
23. Obdobně tvrzení, že má správní orgán ve spisovém materiálu dostatečné podklady pro vydání konečného rozhodnutí, nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o nařízení

ústního jednání. Názor žalovaného, že správní spis nebyl doplněn o žádné podklady, a tudíž nemusel žalobce vyzývat postupem dle § 36 odst. 3 s. ř., potom neobstojí ve světle judikatury Ústavního soudu ani ESLP. Předkládací stanovisko se neomezilo pouze na konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání, nýbrž bod po bodu věcně vypořádalo jednotlivé odvolací námitky.

24. Konečně žalobce uvedl, že telefonicky kontaktoval Městskou policii Brno, již sdělil, že vozidlo řídil právě on sám, k čemuž doložil i zvukový záznam hovoru. Správní orgány mají povinnost postupovat v souladu se zásadou součinnosti, přičemž žalobce nemusí sdělovat tutéž informaci jednotlivým orgánům opakovaně.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

25. Na základě oznámení podezření ze spáchání přestupku Městskou policií Brno ze dne 4. 7. 2022 doplněného o příslušné fotografie místa přestupkového jednání vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele vozidla v souladu s § 125h zákona o silničním provozu, aby uhradil určenou částku, příp. sdělil totožnost řidiče vozidla v okamžiku spáchání přestupku. Na danou výzvu žalobce nijak nereagoval, pročež správní orgán I. stupně věc přestupku neznámého řidiče usnesením odložil.
26. Posléze příkazem ze dne 12. 9. 2022 zahájil prvostupňový orgán s žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Jelikož žalobce podal odpor, pokračoval správní orgán v přestupkovém řízení, v rámci něhož žalobce vyrozuměl o provádění dokazování mimo ústní jednání a zároveň jej vyzval k seznámení a vyjádření k podkladům rozhodnutí. Provádění dokazování mimo ústní jednání dne 12. 10. 2022 se žalobce neúčastnil. Těsně před konáním dokazování v časných ranních hodinách ovšem správnímu orgánu I. stupně zaslal žádost o nařízení ústního jednání, která byla zamítnuta usnesením ze dne 26. 10. 2022, č. j. ODSČ-36902/22-27, doručeným žalobci téhož dne.
27. Následně bylo dne 2. 11. 2022 vydáno rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. V rámci odvolání navrhl k důkazu též vlastní pořízené fotografie z místa spáchání přestupku a audiozáznam telefonického hovoru s pracovníci Městské policie Brno, které poskytl formou odkazu na internetové datové uložení *Google Drive*. Po postoupení správního spisu a předložení stanoviska k odvolání vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem přezkumu krajským soudem.

VII. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
29. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
30. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 30. 9. 2024 za osobní účasti žalobce a zástupce žalovaného. Po vymezení podstaty věci a vyjádření účastníků řízení krajský soud přistoupil k doplnění dokazování, přičemž provedl následující důkazy:

- důkaz veřejnou vyhláškou Magistrátu města Brna, jíž bylo vydáno opatření obecné povahy stanovující přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích ze dne 18. 2. 2022, č. j. MMB/0100445/2022/GJE, sp. zn. 5400/OD/MMB/0100445/2022/4, vč. grafické přílohy;
 - důkaz veřejnou vyhláškou Magistrátu města Brna, jíž bylo vydáno opatření obecné povahy stanovující přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích ze dne 19. 4. 2022, č. j. MMB/0188144/2022, sp. zn. 5400/OD/MMB/0188144/2022, vč. grafické přílohy;
 - důkaz veřejnou vyhláškou Úřadu městské části Brno-střed, jíž bylo vydáno opatření obecné povahy stanovující dočasný zákaz stání na místních komunikacích ze dne 1. 3. 2022, č. j. MCBS/2022/0032144/POLL, sp. zn. 2600/MCBS/2022/0031285/2, vč. grafické přílohy;
 - důkaz audiozáznamem telefonického hovoru žalobce s pracovnící Městské policie Brno ze dne 7. 6. 2022 a;
 - důkaz celkem čtyřmi barevnými fotografiemi z místa přestupku pořízenými žalobcem (dvě fotografie datovány ke dni 7. 6. 2022, zbylé fotografie bez časové známky).
31. Žalobce při jednání v zásadě zopakoval svou žalobní argumentaci, avšak podrobněji rozvedl své přesvědčení o tom, že opatření obecné povahy ÚMČ Brno střed ze dne 1. 3. 2022 předložené žalovaným nemohlo být podkladem pro stanovení zákazu stání v inkriminované době na ulici J., a to pro vady způsobující jeho nicotnost (nedostatek kompetence, vadné vyhlášení tohoto opatření obecné povahy na úřední desce v důsledku nevyvěšení plného znění celého textu včetně příloh). Po provedení uvedených důkazů krajský soud usnesením ukončil dokazování a vyzval účastníky řízení k přednesu závěrečných návrhů. Poté zdejší soud odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku.
32. Žaloba **není důvodná**.
33. V projednávané věci brojil žalobce proti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí, jakož i řízení, jež jejich vydání předcházelo, z různých důvodů. Pro větší přehlednost textu odůvodnění rozdělil krajský soud po vzoru žalobce vypořádání jednotlivých námitek do následujících bodů.
- a) K absenci výzvy dle § 36 odst. 3 s. ř.*
34. Předně žalobce spatřoval pochybení žalovaného v tom, že jej neuvědomil, že se odvolací řízení chýlí ke konci a nevyzval jej k seznámení s podklady rozhodnutí, jak to předpokládá § 36 odst. 3 s. ř. Po posouzení námítky dospěl krajský soud k závěru, že námitka není důvodná.
35. Krajský soud konstatuje, že právo dle § 36 odst. 3 s. ř. nelze chápat jako absolutní v tom smyslu, že je potřeba vyzývat účastníky správního řízení k seznámení a vyjádření s podklady rozhodnutí vždy. Třebaže je pravdou, že toto právo nalézá uplatnění kromě řízení na prvním stupni rovněž v řízení odvolacím, nelze ztrácet ze zřetele jeho hlavní smysl a účel, a tím je především promítnout do řízení vedeného před správními orgány procesní právo zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něž má každý právo, *aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům*. Z tohoto důvodu je pak třeba účastníky vyzvat postupem dle § 36 odst. 3 s. ř. tehdy, byl-li správní

spis doplněn o nové podklady (důkazní prostředky), s nimiž se účastníci doposud neměli příležitost seznámit a zareagovat na ně. V opačném případě by bylo zjevně nadbytečné a v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení (§ 6 s. ř.) účastníky k seznámení s obsahem správního spisu vyzývat.

36. Tento výklad práva účastníků řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům má pevný základ taktéž v ustálené judikatuře správních soudů. V tomto ohledu lze odkázat např. již na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, podle něhož smyslem ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (odpovídajícího znění dnešního § 36 odst. 3 s. ř. – pozn. krajského soudu), je „*poskytnout účastníkům správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení.*“ Ve vztahu k vyzývací povinnosti odvolacího orgánu ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009-111, konstatoval, že s ohledem na § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř., musí odvolací správní orgán umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí jen v případě, kdy pořídil nějaké nové podklady pro své rozhodnutí. *A contrario*, podle § 36 odst. 3 s. ř. nemusí postupovat, pokud nové podklady v odvolacím řízení neopatřil, a vychází pouze ze správního spisu předloženého prvostupňovým orgánem. Na těchto závěrech Nejvyšší správní soud setrval i např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 Ads 104/2012-53, v němž uvedl, že „*povinnost vyzvat účastníka v odvolacím řízení k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, má odvolací orgán jen v situaci, kdy se v odvolacím řízení objevily nové podklady, s nimiž by bylo zapotřebí účastníka seznámit*“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. V posuzované věci žalovaný při rozhodování o odvolání žalobce vycházel výhradně z podkladů shromážděných již správním orgánem I. stupně. Tj. žalovaný jako odvolací orgán do správního spisu žádné nové podklady s důkazním potenciálem nezařadil a spis doplnil pouze o stanovisko k odvolání ve smyslu § 88 odst. 1 s. ř. V této souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že stanovisko prvostupňového orgánu k obsahu odvolání svou povahou *prima facie* není způsobilé na stávající skutkové či důkazní situaci ničeho změnit. Jak vysvětlil např. i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 30 Ca 79/2009-32, odvolací stanovisko nepředstavuje podklad předložený některým z účastníků řízení, jenž by mohl mít význam pro rozhodnutí. Vše podstatné, co považoval správní orgán I. stupně za důležité pro rozhodnutí ve věci, uvedl již v rozhodnutí o přestupku, na jehož obsahu nemůže následné stanovisko k odvolání nic změnit (srov. zde např. i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 11. 2013, č. j. 53 A 6/2013-57).
38. Krajský soud uzavírá, že v dané věci nebylo povinností žalovaného vyzývat žalobce k seznámení s podklady pro odvolací rozhodnutí. Tento právní závěr nevyvrací ani žalobcem odkazovaná judikatura v podobě odmítavého usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1533/23, která sama o sobě nemá dostatečné předpoklady k tomu změnit jednotný a konstantně zastávaný názor správních soudů. Námitce proto soud nepřisvědčil.

b) K absenci vydání opatření obecné povahy

39. Stěžejním žalobním bodem podané žaloby učinil žalobce námitku, že v posuzované věci nebylo vydáno opatření obecné povahy, jímž mělo být umístěno přechodné dopravní

značení v době blokového čištění. Ve světle provedeného dokazování vyhodnotil krajský soud i tuto námitku jako nedůvodnou.

40. Krajský soud předně uvádí, že provedl k důkazu obě OOP předložená žalobcem v jeho replice, která se svým obsahem nevztahovala k zákazu stání z důvodu provádění blokového čištění na ulici J.. Jak ukázalo další dokazování, z těchto důkazů neplyne, že dočasný zákaz stání na ulici J. nebyl stanoven vůbec, jak se domníval žalobce.
41. Krajský soud provedl k důkazu veřejnou vyhlášku Úřadu městské části Brno-střed (dále jen „ÚMČ Brno-střed“) ze dne 1. 3. 2022, č. j. MCBS/2022/0032144/POLL, sp. zn. 2600/MCBS/2022/0031285/2, kterou bylo vydáno opatření obecné povahy stanovující dočasný zákaz stání na místních komunikacích. Toto opatření bylo soudu předloženo žalovaným a soud je vyžádal i od ÚMČ Brno-střed. Podle údajů obsažených ve vyhlášce byla příslušná vyhláška vyvěšena na úřední desce ÚMČ Brno-střed dne 16. 3. 2022, přičemž k jejímu sejmutí došlo dne 1. 4. 2022. Z obsahu vyhláškou zveřejněného OOP přitom vyplývá, že ÚMČ Brno-střed jako věcně a místně příslušný silniční správní úřad dočasně zakázal dle § 19a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), stání silničních vozidel na místních komunikacích mimo základní komunikační systém na území statutárního města Brna, městské části Brno-střed, v termínu a časovém úseku podle „Harmonogramu blokového čištění městské části Brno-střed v roce 2022“ s rozvržením ulic do dvou časových úseků, a sice od 8:00 do 11:00 hod. a od 10:00 do 14:30 hod. Důvodem pro vydání příslušného opatření byl výkon pravidelné údržby pozemních komunikací.
42. Po podrobném prozkoumání daného OOP (včetně přiloženého harmonogramu blokového čištění) krajský soud zjistil, že dne 7. 6. 2022 bylo na pozemní komunikaci ulice J. v Brně dočasně zakázáno stání vozidel v čase mezi 10:00 a 14:30 hod. Na základě těchto skutečností má soud za prokázané, že v době a místě spáchání přestupku, tj. dne 7. 6. 2022 v čase 11:42 hod. na ulici J. v Brně před budovou čp. 3, platil dočasný zákaz stání vozidel z důvodu blokového čištění pozemní komunikace. Z grafické přílohy OOP navíc jasně vyplývá, že v místě přestupku a jeho okolí (podél celé ulice J.) bylo instalováno dopravní značení upozorňující účastníky silničního provozu na provádění údržby pozemních komunikací (blokové čištění ulice) a s tím související dočasný zákaz stání v dané oblasti. Konkrétně pak v místě spáchání přestupku byla umístěna zákazová dopravní značka č. B 29 „Zákaz stání“ doplněná o dodatkovou tabulku č. E 13 (text nebo symbol) obsahující informaci o blokovém čištění a jeho trvání, jakož i vyznačení úseku platnosti zákazu (značka č. E 8d).
43. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu vedou krajský soud k závěru, že v místě přestupku umístěné přechodné dopravní značení mělo potřebnou oporu v podobě platného (vyvěšeného na úřední desce úřadu) a účinného opatření obecné povahy, a jako takové bylo způsobilé zavazovat účastníky silničního provozu. Nezjištěný řidič vozidla tudíž byl povinen se příslušným dopravním značením řídit a respektovat je. V opačném případě jeho jednání představovalo porušení generální povinnosti dle § 4 odst. 3 zákona o silničním provozu a zakládalo odpovědnost za přestupek.
44. Krajský soud nesdílí názor žalobce rozvedený detailně až při ústním jednání dne 30. 9. 2024, že by předmětné OOP bylo nicotné pro absolutní věcnou a místní nepříslušnost ÚMČ Brno-střed k jeho vydání. Třebaže je pravdou, že absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu může mít za určitých okolností za důsledek nicotnost

opatření obecné povahy (viz k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2023, č. j. 9 Ao 37/2021-57, či recentní rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 6 As 221/2023-43). Obecně platí, že taková vada musí být závažná a zjevná, nestanoví-li zvláštní skutková podstata nicotnosti jinak. V řešené věci k takové situaci nedošlo. Krajský soud uvádí, že dle § 130 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, územně členěná statutární města upraví své vnitřní poměry ve věcech správy města statutem. Z čl. 30 odst. 2 písm. a) Statutu města Brna, ve znění účinném od 1. 12. 2021 do 3. 8. 2022, vykonávají jednotlivé městské části v rámci přenesené působnosti též působnost silničního správního úřadu I. stupně *na místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích (mimo základní komunikační systém) dle pasportního informačního systému vedeného městem*. Podle ustanovení § 40 odst. 5 písm. b) ZPK obecní úřad vykonává působnost silničního správního úřadu *ve věcech místních komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností*.

45. Z uvedeného vyplývá, že působnost silničního správního úřadu I. stupně nevykonává Magistrát města Brna, nýbrž úřady příslušných městských částí. Jelikož se pak pozemní komunikace ulice J. nachází v obvodu městské části Brno-střed a jedná se o místní komunikaci mimo režim základního komunikačního systému (nejde o klíčovou pozemní komunikaci zajišťující dopravu a spojení mezi různými částmi města), je ve vztahu k uvedené ulici silničním správním úřadem I. stupně právě ÚMČ Brno-střed. Odkaz žalobce na znění čl. 29 odst. 2 písm. e) [dříve písm. d) Statutu města Brna] přitom považuje krajský soud za lichý, neboť toto ustanovení neřeší *in concreto* působnost silničního správního úřadu, nýbrž se zabývá obecně členěním výkonu *státní správy* na úseku provozu na pozemních komunikacích.
46. Konečně nedůvodná je taktéž argumentace žalobce, že ÚMČ Brno-střed na úřední desce v rozporu se zákonem nezveřejnil celé znění příslušného OOP, pročez OOP nemohlo být řádně oznámeno a vyvolat požadované právní účinky. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2022, č. j. 8 As 147/2020-53, ve kterém se tento soud podrobně zabýval otázkou rozsahu OOP zveřejňovaného na úřední desce, přičemž zohlednil též názory odborné komentářové literatury. Dospěl přitom k závěru, že OOP je řádně oznámeno i tehdy, pokud správní orgán z důvodu rozsahu opatření na úřední desce zveřejní *pouze oznámení o jeho vydání se základními údaji o jeho obsahu a opatření obecné povahy zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup* (§ 25 odst. 2 ve spojení s § 173 odst. 1 s. ř.). Nejvyšší správní soud tedy výslovně připouští možnost zveřejnit na úřední desce ve zkráceném znění vedle návrhu OOP (§ 172 odst. 2 s. ř.) i samotné (finálně přijaté) opatření. Z toho důvodu krajský soud shledal, že OOP bylo v posuzované věci oznámeno řádně a mohlo vůči adresátům vyvolat zamýšlené právní účinky.

c) K důkazní situaci a důkazním návrhům žalobce

47. Další námitka žalobce spočívala v tom, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný nevypořádali s jeho důkazními návrhy.
48. Zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí z hlediska důkazní situace, přičemž neshledal, že by trpělo nepřezkoumatelností. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, přičemž z napadeného rozhodnutí lze zjistit veškeré stěžejní důvody, proč žalovaný námitkám žalobce nevyhověl a odvolání zamítl. Krajský soud připomíná, že s institutem

nepřezkoumatelnosti je třeba zacházet nadmíru obezřetně a vyhradit jeho užití jen tam, kdy vady v odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby rozhodnutí správního orgánu přezkoumal (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123). Ve světle citované judikatury vnímá zdejší soud napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.

49. Žalobce namítal, že správní orgány nijak nereagovaly a do spisu nepromítly jeho důkazní návrhy v podobě fotografií a audiozáznamu z místa spáchání přestupku. K tomu krajský soud uvádí, že třebaže žalobce existenci těchto důkazů zmínil již v odporu proti příkazu ze dne 12. 9. 2022 a následně též v žádosti o nařízení ústního jednání ze dne 11. 10. 2022, dané důkazní prostředky ke svým podáním ani jednou nepřipojil (sic!). Správní orgán I. stupně proto neměl možnost se s obsahem fotografií či audiozáznamem seznámit a zohlednit je v rámci svého rozhodnutí. Měl-li žalobce dané materiály k dispozici již ode dne spáchání přestupku a hodlal-li je použít k důkazu, bylo v jeho vlastním zájmu předložit je co nejdříve tak, aby se jimi správní orgán I. stupně mohl řádně zabývat a adekvátně je vyhodnotit.
50. Jestliže pak žalobce příslušné důkazní prostředky poskytl až v rámci odvolání, učinil tak pouze formou odkazu na internetové uložiště dat *Google Drive*. V této souvislosti prvostupňový orgán ve stanovisku k odvolání konstatoval, že uložiště se soubory, na které žalobce odkázal ve svém odvolání, není na uvedené webové adrese dostupné, přičemž ani krajskému soudu se pod tímto odkazem předmětné důkazní návrhy nalézt nepodařilo. Krajský soud nezjistil žádné konkrétní důvody bránící tomu, aby žalobce poskytl příslušné důkazy v listinné podobě, resp. na pevném datovém nosiči (např. CD či flash-disku), pokud nebylo jejich zaslání prostřednictvím systému datových schránek reálně možné. S ohledem na tyto okolnosti proto soud dospěl k závěru, že postup žalovaného, který na důkazní návrhy žalobce ve svém rozhodnutí výslovně nereagoval a blíže se k nim nevyjádřil, nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že provedené dokazování vedlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž implicitně vyloučil potřebu provádění dalších důkazů.
51. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že v rámci soudního jednání dne 30. 9. 2024 byly k důkazu provedeny též žalobcem namítané důkazy. Jelikož pak fotodokumentace místa přestupkového jednání byla pořízena s časovým odstupem téměř dvě hodiny po zdokumentování přestupku strážníky Městské policie Brno (jak vyplývá z vlastností souboru promítnutých v tiskové sestavě dvou fotografií i shodného tvrzení žalobce) a předmětem telefonického hovoru bylo především stanovení přesného okamžiku ukončení blokového čištění, dospěl soud k závěru, že žalobcem namítané důkazy neměly reálný potenciál na stavu věci zjištěném správními orgány nic změnit. Námitkám proto soud nepřisvědčil.

d) K chybějící doložce „vypraveno dne“

52. Pochybení správních orgánů spatřoval žalobce rovněž v tom, že svá rozhodnutí v rozporu se zákonem neopatřily doložkou „vypraveno dne“. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že neuvedení této doložky představuje závažnou procesní vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí.

53. Podle § 71 odst. 2 písm. e) s. ř. *se vydáním rozhodnutí rozumí odeslání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do datové schránky kontaktního místa veřejné správy k postupu podle § 19 odst. 3; na písemnosti se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“*. Krajský soud uvádí, že účelem daného ustanovení je především jednoznačně určit okamžik, k němuž bylo rozhodnutí správního orgánu vydáno. Ten má přitom význam pro posouzení toho, zda správní orgán dodržel lhůty dle § 71 s. ř. a své rozhodnutí nevydal opožděně. Jednoznačné určení data vydání rozhodnutí má význam rovněž tehdy, jsou-li pro vydání rozhodnutí zákonem stanoveny prekluzivní lhůty (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134).
54. V řešené věci však nebyla mezi účastníky sporná otázka dodržení procesních lhůt ani posouzení z toho plynoucích právních následků. Za této situace proto neuvedení doložky „*vypraveno dne*“ na rozhodnutích doručených žalobci představuje pouze nepodstatnou formální vadu bez vlivu na zákonnost výsledných rozhodnutí (srov. k tomu též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60). Žalobce přitom ani netvrdil, jakým způsobem měl chybějící údaj o okamžiku vydání rozhodnutí zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Originály rozhodnutí založené ve správním spisu obsahují plnohodnotnou (slovní) doložku informující o datu vydání rozhodnutí. V případě potřeby tudíž lze přesný okamžik vydání rozhodnutí bez obtíží zjistit. Námitku žalobce krajský soud neshledal důvodnou.

e) K nenařízení ústního jednání

55. Žalobce brojil taktéž proti tomu, že správní orgány za účelem prokázání skutkového stavu věci nenařídily ústní jednání. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.
56. Podle § 80 odst. 1 a 2 nového přestupkového zákona platí, že:
- (1) „Správní orgán může nařídit ústní jednání.“ 2) „Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“*
57. Platná právní úprava dokazování v přestupkových věcech opustila konstrukci povinného nařízení ústního jednání, jež ustoupila principu fakultativnosti. Správní orgán není povinen ústní jednání nařídit vždy v každém řízení, jak to vyžadoval zákon o přestupcích z roku 1990, nýbrž pouze při splnění určitých podmínek. Současný mechanismus v novém přestupkovém zákoně staví na tom, že je správní orgán povinen nařídit ústní jednání jen v případě, je-li to třeba k uplatnění práv obviněného, či za situace, kdy je ústní jednání nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Jakkoliv pak ústní jednání představuje z hlediska rozsahu možností realizace procesních práv osoby obviněné z přestupku bezpochyby i nadále preferovaný důkazní režim, tato skutečnost *per se* nevylučuje, aby za splnění zákonných podmínek mohl správní orgán prokazovat rozhodné skutečnosti i jiným způsobem, tj. mimo ústní jednání.
58. Zdejší soud zdůrazňuje, že i v případě dokazování mimo ústní jednání musí být účastníci řízení o provádění důkazů řádně a včas vyrozuměni. Taktéž při dokazování mimo ústní jednání je pro účely zachování zásad ústnosti, bezprostřednosti a přimosti zapotřebí, aby

obviněný mohl být provádění důkazů přítomen a měl možnost se ke způsobu provádění dokazování, jeho průběhu a povaze a obsahu jednotlivých důkazů vyjádřit (srov. k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, či např. rozsudky téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, či ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).

59. S ohledem na okolnosti řešené věci dospěl krajský soud k závěru, že správní orgány nezatížily řízení vadou, jestliže k žádosti žalobce nenařídily ústní jednání. Soud neshledal, že by nařízení ústního jednání ve věci bylo nutné z hlediska uplatnění práv žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán žalobce o provádění dokazování mimo ústní jednání dne 12. 10. 2022 závčas vyrozuměl přípisem ze dne 21. 9. 2022 (doručeným žalobci téhož dne). V tom žalobce poučil nejen o jeho právu být provádění dokazování přítomen, ale i o možnosti vyjádřit se k jednotlivým důkazům. Pokud tak měl žalobce vůči zjištěnému skutkovému stavu výhrady, nic mu nebránilo, aby se dokazování zúčastnil a své případné výtky k podkladům rozhodnutí správnímu orgánu sdělil. Této možnosti však žalobce nevyužil a sám se tak připravil o možnost na skutková zjištění správního orgánu reagovat.
60. Současně krajský soud nepřehlédl, že žalobce svou žádost o nařízení ústního jednání, ve které navrhl i provedení řady (doposud neoznačených) důkazů, zaslal správnímu orgánu I. stupně až bezprostředně před konáním dokazování mimo ústní jednání. Krajský soud uvádí, že žalobce měl dostatečný časový prostor (tři týdny), aby svůj nesouhlas se záměrem správního orgánu I. stupně dokazovat mimo ústní jednání sdělil. Namísto toho však svou žádost o nařízení ústního jednání zaslal do datové schránky správního orgánu I. stupně až ke dni provádění dokazování mimo ústní jednání (12. 10. 2022) v čase 1:13 hod, přičemž žádost byla tomuto orgánu fakticky doručena až v 6:15 hod. (následná kontrola datové zprávy proběhla až v 8:12 hod). V době provádění dokazování mimo ústní jednání (v čase 9:00 hod.) tak oprávněná úřední osoba o žádosti žalobce nemusela nutně fakticky vědět a k jejímu obsahu nemohla flexibilně přihlédnout. Žalobce tedy může přičítat pouze své zvolené procesní taktice, jakým způsobem v řízení správní orgán I. stupně dále postupoval.
61. Krajský soud rovněž souhlasí s tím, že nařízení ústního jednání nebylo nezbytné ani pro účely zjištění stavu věci. Z podkladů nashromážděných prvostupňovým orgánem bylo spolehlivě prokázáno, že žalcobcovo vozidlo stálo v rozporu s dopravním značením na pozemní komunikaci v době a místě blokového čištění vozovky. Fotografie založené ve správním spisu (v těchto typech přestupkového řízení standardně černobílé) jsou dostatečné kvality a zachycují všechny podstatné okolnosti z hlediska vzniku přestupkové odpovědnosti. Správní orgán I. stupně ve věci opatřil standardní sadu důkazů nezbytných pro zjištění skutkového stavu (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41, či ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 As 305/2020-42), přičemž ve věci nevyplýnuly žádné další skutečnosti nasvědčující nutnosti provádět další dokazování.
62. Pouze ve stručnosti pak krajský soud dodává, že není v rozporu se zákonem postup správního orgánu I. stupně, pokud vydal rozhodnutí o přestupku ještě před uplynutím odvolací lhůty proti usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání. Jak žalovaný správně vysvětlil, odvolání proti usnesení nemá ze zákona odkladný účinek (§ 76 odst. 5 věta druhá s. ř.). Současně žalobci nic nebránilo, aby v případě potřeby podal

proti usnesení o zamítnutí ústního jednání odvolání i poté, co již správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku.

63. S ohledem na uvedené je zdejší soud přesvědčen, že individuální skutkové a procesní okolnosti posuzované věci nařízení ústního jednání neodůvodňovaly.

f) K oznámení totožnosti řidiče vozidla

64. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že nebyly dány podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť žalobce včas označil osobu řidiče.
65. Třebaže je pravdou, že městská policie je správním orgánem a v průběhu soudního řízení bylo prokázáno, že žalobce během telefonického hovoru s pracovníci Městské policie Brno uvedl, že vozidlo řídil osobně, nelze takové oznámení totožnosti řidiče považovat za účinné. Krajský soud přitom odkazuje na znění § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, dle něž: „Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“
66. Z uvedeného plyne, že žalobce nemůže sdělit totožnost řidiče kterémukoliv správnímu orgánu dle své vlastní volby, ale pouze obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k úhradě určené částky. Navíc je oznámení třeba učinit až v určité fázi řízení, tj. ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení výzvy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V daném případě tak měl žalobce povinnost (resp. možnost) sdělit totožnost řidiče vozidla správnímu orgánu I. stupně (Magistrátu), a to nejpozději do 12. 8. 2022 (výzva mu byla doručena do datové schránky dne 13. 7. 2022). Žalobce ale na předmětnou výzvu nijak nereagoval a identifikační údaje řidiče v době spáchání přestupku neposkytl. Námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

g) K naplnění materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla

67. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí trpí v rozsahu otázky materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla nepřezkoumatelností. Z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že se žalovaný materiální stránkou přestupku provozovatele vozidla zabýval, přičemž jednoznačně vysvětlil, proč námitku žalobce neshledal důvodnou. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že v dané věci byla společenská škodlivost přestupku žalobce bezpochyby naplněna.
68. Zdejší soud k tomu uvádí, že v nynější věci se jedná o přestupek provozovatele vozidla, nikoliv samotného řidiče, jehož totožnost nebyla ze strany žalobce na výzvu správního orgánu sdělena. Tato skutečnost pak má vliv rovněž na hodnocení dalších okolností spáchání přestupku, včetně zohlednění míry společenské škodlivosti (materiální stránka přestupku). Zdejší soud konstatuje, že zásadně není povinností správních orgánů hodnotit materiální stránku jednání řidiče, jelikož předmětem posouzení v tomto řízení je pouze porušení povinnosti provozovatele vozidla, a to na principu objektivní odpovědnosti. Hodnocení míry ohrožení či porušení jiných chráněných zájmů má své pevné místo v řízení ve věci přestupku řidiče vozidla, které nelze s řízením vůči jeho provozovateli věcně ani procesně zaměňovat.
69. Povinností zkoumat společenskou škodlivost též v případě přestupku provozovatele vozidla se podrobně zabýval zdejší soud již v rozsudku ze dne 4. 10. 2022, č. j. 34 A

35/2020-31. Krajský soud v citovaném rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru, že: „*I přestupek provozovatele vozidla, jakkoli je založen na odpovědnosti objektivní, tedy musí naplňovat určitou míru společenské škodlivosti. Tu lze odvozovat z typové škodlivosti, která vychází z potřeby zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. I u těchto přestupků je tak na místě vyhodnocovat, zda v konkrétním případě vůbec byl chráněný veřejný zájem ohrožen. Jakkoli případná absence tohoto hodnocení nemusí v běžně se vyskytujících případech představovat vadu s dopady do zákonnosti rozhodnutí o přestupku, u přestupků se specifickými okolnostmi je takové posouzení zcela na místě.*“

70. Tento závěr koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, konstatoval: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).*“ V pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26) byly tyto závěry v podstatné míře potvrzeny, a to již ve vztahu k nové obecné právní úpravě odpovědnosti za přestupky obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů.
71. V případě přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu lze z hlediska materiálního znaku přestupku hovořit o existenci tzv. typové společenské škodlivosti, jež může být v zásadě dovozena jen ze samotného porušení zákonem stanovených povinností. V opačném případě by totiž nastala absurdní situace, kdy by přestupek provozovatele vozidla nemohl být *de facto* vůbec postihován s odkazem na skutečnost, že pouhé porušení zákonem stanovených povinností není dostatečným důvodem pro naplnění materiální stránky přestupku. Vzhledem ke specifické povaze právní odpovědnosti provozovatele vozidla tudíž nejsou žalobcem uváděné okolnosti (předčasné odstranění zákazových značek či vyčištění místa přestupku) v souzené věci relevantní. Tyto skutečnosti a jejich případný vliv na naplnění materiální stránky přestupku lze hodnotit jen v řízení o přestupku řidiče, nikoliv provozovatele vozidla.
72. Lze proto zcela souhlasit s postupem správních orgánů, které se materiálním znakem přestupku neznámého řidiče nezabývaly. Jak správní orgán I. stupně správně vysvětlil, okolnosti snižující či vylučující společenskou škodlivost se musí vztahovat k povinnosti provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, tj. zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobcem tvrzené důvody přitom *prima facie* nemohou mít vliv na dodržení povinnosti provozovatele vozidla zajistit nepáchání přestupku v silničním provozu a nepředstavují ani zákonné liberační důvody dle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu.

73. Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci nenalezl žádné důvody, proč by materiální stránka přestupku provozovatele vozidla neměla být naplněna, protože námitce žalobce nepřisvědčil.

h) Ke změnám oprávněných úředních osob a námitce podjatosti

74. Konečně žalobce namítal, že ve věci rozhodla podjatá úřední osoba, vůči níž nemohl s ohledem na nedostatek času v důsledku neustálých změn oprávněných úředních osob uplatnit námitku podjatosti. Ani tato námitka není důvodná.
75. Krajský soud pečlivě přezkoumal předložený správní spis a konstatuje, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla vedeném před správním orgánem I. stupně nedošlo k žádným změnám oprávněných úředních osob. Z obsahu správního spisu vyplývá, že veškeré úkony v řízení činila jediná oprávněná úřední osoba ve smyslu § 15 odst. 2 s. ř. – Ing. Z. J. Ta vedla celé přestupkové řízení, a to včetně procesu dokazování až po vydání konečného rozhodnutí. Dle záznamu o určení oprávněné úřední osoby (založen na čl. 13 správního spisu) byla Ing. J. pověřena k provádění úkonů ve věci řízení žalobce dne 21. 9. 2022, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 11. 2022. Žalobce tedy měl dostatečný časový prostor (šest týdnů) k tomu, aby v případě potřeby uplatnil vůči Ing. J. námitku podjatosti. To však neučinil, přestože mu v tomto postupu objektivně nic nebránilo.
76. Jen na doplněnou pak zdejší soud dodává, že pokud v posuzované věci výzvu ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu či příkaz vydala osoba odlišná od Ing. J., nelze na základě toho tvrdit, že se v řízení vystřídal více oprávněných úředních osob. V daném případě se totiž jedná o úkony, které svou povahou předcházejí zahájení vlastního správního řízení o přestupku provozovatele vozidla. Navíc, ani v přestupkovém řízení není vyloučeno, aby úkony činilo více oprávněných úředních osob (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42).

VIII. Závěr a náklady řízení

77. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
78. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. října 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce